

Sygn. akt I C 966/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	Sekr. sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa Gminy R. N.

przeciwko J. D., A. D.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Powództwo oddała.

II. Przyznaje kuratorowi dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych adwokatowi T. K. wynagrodzenie w kwocie 1 440 zł, które nakazuje wypłacić z uiszczonej zaliczki .

Sygn. akt I C 966/18

UZASADNIENIE

Gmina R. wytoczyła powództwo przeciwko A. D. i J. D. o zapłatę solidarnie kwoty 18 000,00 złotych wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000,00 złotych od dnia 01.04.2010r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000,00 złotych od dnia 01.04.2011r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000,00 złotych od dnia 01.04.2015r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000,00 złotych od dnia 01.04.2016r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000,00 złotych od dnia 01.04.2017r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000,00 złotych od dnia 01.04.2018r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zgodnie z umową przeniesienia prawa użytkowania wieczystego działek gruntu oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) położonych w R. przy ulicy (...), zawartej 11 sierpnia 2008 roku, pozwani obowiązani są do uiszczania opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ww. działek gruntu. Od 2010 roku pozwani nie regulują tego zobowiązania. Sąd Rejonowy w Piszcu nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym 31 marca 2015 roku w sprawie I Nc 395/15 nakazał pozwany zapłacić przedmiotową opłatę za lata 2012, 2013 i 2014. Do dnia dzisiejszego należności te nie zostały wyegzekwowane, a pozwani nie uiścili

również opłat za kolejne i poprzednie lata, to jest za 2010-2011 rok i 2015-2018 rok. Pismem z 25 maja 2018 roku powódka wezwała pozwanych do zapłaty. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Zarządzeniem z dnia 16 stycznia 2019 roku Sąd Rejonowy w Piszku na wniosek powódki ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanych kuratora w osobie adwokata, na którego Okręgowa Rada Adwokacka w B. wskazała adw. T. K..

Kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanych w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia i zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 sierpnia 2008 roku pomiędzy B. S. i E. R., działającymi w imieniu i na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w R., a A. D. i J. D. zawarta została, za numerem Repertorium „(...)”, umowa przeniesienia prawa użytkowania wieczystego działek gruntu oznaczonych numerem geodezyjnym (...) o łącznej powierzchni 0,3378 ha, położonych w R. przy ulicy (...), za cenę 300 000,00 złotych.

Pismem z 25 maja 2018 roku Gmina R. wezwała A. D. i J. D. do zapłaty w terminie 7 dni opłaty za użytkowanie wieczyste za lata 2010-2018 w wysokości 3 000,00 złotych rocznie. Wezwanie wróciło z placówki pocztowej po dwukrotnym awizowaniu.

(dowód: umowa przeniesienia prawa użytkowania wieczystego k. 7-9v; wezwanie do zapłaty k. 10; zwrotna przesyłka pocztowa k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 kpc ciążył na niej obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodziła skutki prawne.

Odnośnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Piszku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)” (vide wyrok SN z 17.12.1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok SA w Białymstoku z 21.10.2003r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 07.10.1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662).

Powódka nie przedłożyła umowy, na podstawie której ustanowione zostało prawo użytkowania wieczystego. Natomiast przedłożona umowa jest wyłącznie umową zbycia prawa użytkowania wieczystego, nie jest zatem dowodem potwierdzającym cenę nieruchomości określonej zgodnie z art. 67 Ustawy o gospodarce nieruchomościami, na podstawie której ustala się wysokość opłaty z tytułu użytkowania wieczystego (art. 72 ust. 1 i 3 u.g.n.). Strona pozwana konsekwentnie kwestionowała wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia.

Wskazać ponadto należy, iż zgodnie z treścią art. 117 § 1 i 2 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa

lata (art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym od 9 lipca 2018 roku, nadanym ustawą nowelizującą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw).

Zgodnie z art. 5 ust. 2 zd. 2 cytowanej wyżej ustawy nowelizującej, jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Zobowiązanie do uiszczania opłat rocznych za użytkowanie wieczyste ma charakter zobowiązań okresowych, o czym przesądza fakt, iż mimo że prawo to jest ustalane na określony w umowie okres czasu, od 40 do 99 lat, to wnoszone opłaty roczne, dotyczą poszczególnych lat korzystania z nieruchomości. Pogląd taki dominuje także w orzecznictwie (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 r., II KKN 639/98, OSN 2000, Nr 6 poz. 121). Obowiązek zapłaty opłaty rocznej powstaje co do zasady z każdym rozpoczętym rokiem kalendarzowym trwania umowy, a termin wymagalności upływa z dniem 31 marca danego roku. Z tych względów roszczenie o zapłatę opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego, jako roszczenia okresowe ulegają przedawnieniu z upływem lat 3 (art. 118 k.c.). Termin przedawnienia rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym właściciel mógł skutecznie domagać się zaspokojenia swojego roszczenia, a skoro taka opłata powinna być uiszczana z góry za dany rok w terminie do 31 marca, zatem bieg terminu przedawnienia opłaty rocznej rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.04.2013r., I ACa 1337/12).

W niniejszej sprawie termin wymagalności roszczeń z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za rok 2010, 2011 i 2015 przypadają odpowiednio na dzień 31 marca 2010 roku, 31 marca 2011 roku i 31 marca 2015 roku. Z upływem dnia określonego jako termin płatności rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń. Przedmiotowe powództwo zostało wytoczone 23 października 2018 roku. Stwierdzić zatem należy, iż należności dochodzone za wskazane wyżej lata uległy przedawnieniu. Przedawnieniu uległo zatem także roszczenie o odsetki od nieuiszczonych opłat za wskazane wyżej lata. Należy bowiem podkreślić, że odsetki stanowią świadczenie pieniężne uboczne dłużnika, o charakterze okresowym w rozumieniu art. 118 k.c. Najczęściej są liczone w stosunku rocznym procentowo do świadczenia głównego. Termin trzyletni przedawnienia roszczenia o odsetki jest niezależny od tego, czy roszczenie główne jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy takim nie jest, jednak roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku w sprawie III CZP 42/04).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powódka nie dowiodła wysokości swojego roszczenia, a ponadto ustalając, iż roszczenie powódki w zakresie opłat z tytułu użytkowania wieczystego za lata 2010, 2011 i 2015 uległo przedawnieniu, Sąd powództwo oddalił.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09.03.2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018r. poz. 536) w zw. z art. 9 pkt 3) ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014r., poz. 1025 j.t. ze zm.) w zw. z § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.), Sąd przyznał kuratorowi dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych – adwokatowi T. K. – mając na względzie rodzaj sprawy, stopień jej złożoności i nakład pracy kuratora, wynagrodzenie w kwocie 1 440,00 złotych, które nakazał wypłacić z wpłaconej przez powódkę zaliczki.